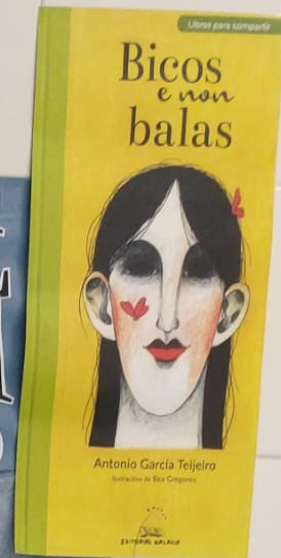

BICOS E NON BALAS

Pomba ferida
por verbas negras,
sigue a falar
maila esa pedra.
Pedra maldita
que alguén guindou
e foiche dar
no corazón.
Pomba ferida,
abre o peteiro.
enche de verbas
o mundo enteiro.
Pomba ferida,
ven onda min,
cubre de calma
o meu xardín.

Pomba da paz estaba cansa de falar
illemente cos homes.
Iba de dereitos, de comprensión,
de lugares sans e bonitos.
As verbas esnafrábanse arreo contra
o muro de pedra construído polos
desprezos.
Iba de dereitos, si, pero tamén de
comprensión, de lugares sans e bonitos.
Pomba da paz estaba cansa de dicir
pre as mesmas cousas e escoitar
pre os mesmos desprezos.
Iba de dereitos, si, pero tamén de
comprensión, de lugares sans e bonitos.
Pomba da paz estaba cansa de dicir
pre as mesmas cousas e escoitar
pre os mesmos desprezos.
Iba de dereitos, si, pero tamén de
comprensión, de lugares sans e bonitos.
Pomba da paz estaba cansa de dicir
pre as mesmas cousas e escoitar
pre os mesmos desprezos.
Iba de dereitos, si, pero tamén de
comprensión, de lugares sans e bonitos.
Pomba da paz estaba cansa de dicir
pre as mesmas cousas e escoitar
pre os mesmos desprezos.

Rayan, Liam, Laura e Gabriela

O equipo cooperativo
“Chupipandi”
recita un dos poemas do
fermoso poemario
Bicos e non balas
de Antonio García Teijeiro,
ilustrado por Bea Gregores.

Un neno fixo unha vez
un barquiño cun xornal.
Había tantas desfelas
que á auga lle sentou mal.

As novas tanto pesaban,
que o barco se foi ao fondo.
O neno salvou as letras.
Con elas creou un conto.

